

Julie Midtgaard

ELEMENT- PRØVEN

Sprækken til Luseuro 1

Tellerup

Bagsidetekst

I 1600-tallets Aalborg straffes trolddom med døden, og før 14-årige Gry ved af det, sender en hekseanklage hende på bålet. Men de glubske flammer brænder hende ikke som de burde. I stedet tvinger mystiske kræfter hende på en farefuld rejse til Lusculo; en magisk verden hærget af ødelæggelse og krig. Hun kan ikke vende hjem, men kan hun finde sin plads i Lusculo? For at bevise sit værd må hun først bestå elementprøven. Mægtige kræfter lurer, og snart opdager Gry at hun ved noget som nogen vil gøre alt for at holde skjult ...

Elementprøven er første bind i serien *Sprækken til Lusculo*.

Her støder Gry på både venskab og kærlighed, men også fjender, en altødelæggende ubalance og hemmeligheder langt større end dem Aalborg nogensinde skjulte.

Læs serien:

Sprækken til Lusculo #1 - Elementprøven

Sprækken til Lusculo #2 - Elementsygen

Sprækken til Lusculo #3 - Elementkrigen

Sprækken til Lusculo #4 - Elementlommen

Følg forfatteren på @juliemidtdgaard
- og find flere fantasybøger på www.tellerup.com

„Sådan,“ siger jeg. „Du må kigge nu.“

Jeg åbner fingrene om spillebrikkerne og rækker dem frem mod Akela. Det har taget måneder at samle de små, runde førefodsknogler og rense dem med Dorotheas urteafkog. Nu er de så glatte at de føles bløde mod huden.

Akela stryger bindet fra øjnene op over sit sorte silkehår. Hun misser mod skovbrynet og mig. Lunden er grøn og stille, og langt bag hende ligger vores hus som en lille firkant. Hendes blik lander på mine hænder.

„Tillykke med fødselsdagen!“ Jeg bider mig i underlæben og holder vejret.

„Gry, det er det smukkeste Terrespil jeg nogensinde har set.“ Hun løfter en brik og ser nærmere på den. „De er kridhvide! Tak, Grysling.“

Akela omfavner mig og smiler endnu bredere end da Anders gav hende det smukke, stenhårde frø som han kaldte en kastanje, og Dorothea forærede hende en hel pose sukkernødder. Det bobler i kroppen som er mine årer fyldt med æblevin.

„Skal vi spille?“ Hun lader brikkerne stryge fra den ene hånd og ned i den anden.

Vi letter på skørterne og sætter os over for hinanden i græsset. Dorothea har givet os fri fra pligter hele eftermiddagen så vi har masser af tid. Det er en evighed siden vi bare har været mig og hende.

Akela skubber de fire spillebrikker ind på midten. Hun slyn-

ger kastebrikken op i luften, snupper én af brikkerne i græsset og griber kastebrikken igen inden den rammer jorden. Hun gentager til alle brikkerne fra midten ligger i hendes skød.

Et pludseligt vindstød fanger hendes lange hår, og mine egne mudderfarvede spidser blafrer ind foran mit ansigt hvor de klynger sig fast. Jeg stryger dem væk og trækker sjalet tættere sammen.

Over os er augusthimlen mørk. Uvejret bryder løs inden længe. Jeg hiver ud i min bluse. Lummervarmen får den til at klø mod huden.

Nogen rømmer sig bag os. „Næh, se. Et par hundsfotter og horeunger. Man finder lidt af hvert på de her kanter.“

Jeg vender mig. Der står Erika med sit omhyggeligt flettede gulerodshår og forbandede perlekniplinger alle vegne.

„Hvad vil du?“ Denne gang er der ikke nogen i nærheden til at grine når hun kalder os navne og skubber os, eller spreder rygter om at forældreløse er født med utøj. Mindst hundrede gange har Dorothea formanet mig at ignorere hende.

Erika læner sig op ad et ungt træ i skovkanten. Hun gnubber små kugler mod hinanden så de hviner. Endnu et Terrespil. Hendes er selvfølgelig lavet af marmor.

Jeg skuler til Akelas spil. Varmen trækker frem i mine kinder, og boblerne indeni forsvinder. Uanset hvor fine jeg har gjort knoglerne, bliver de aldrig til marmor.

„Du kan kysse min ast, Erika.“ Jeg vender ryggen til hende. *Ignorer hende. Ignorer hende, ignorer hende, ignorer hende.*

Jeg kan ligefrem høre Dorothea sige at det bliver vores slags nødt til, at vi kun er gæster i deres verden.

Akela retter sine isblå øjne mod spillet og fortsætter til anden runde. Det lykkes hende at snuppe de to første brikker fra bunken på én gang og gribe kastebrikken inden den rammer jorden. Hun bevæger armen op og ned og lægger an til næste kast. Slipper.

En marmorkugle flyger over min skulder. Den slår Akelas kastebrik ud af kurs. Sammenstødet skubber marmorkuglen

baglæns så den rammer mig hårdt på armen.

„Av!“ Jeg vender mig og stirrer på Erika. Mine næsebor gør små ufrivillige hop. „Hvad har du gang i?“

„Hov,“ ler hun.

Akela forsøger at trække på smilebåndet og gestikulerer mod spillet. „Vil du være med, Erika?“

„Hvad?“ Jeg stirrer mundlam på hende.

Akela sender mig *blikket*, rykker til siden og gør plads til Erika. Jeg bider hårdt sammen og krydser armene over brystet.

Akela har ændret sig de seneste uger. Måske er det på grund af den dér hemmelige snak hun og Dorothea havde som de nægter at indvie mig i. Og så fordi hun er blevet voksen i dag. Femten år. Et år ældre end mig.

Erika fnyser. Hun spejder tilbage mod byen.

„Bare rolig, der er ikke andre i nærheden.“ Jeg skærer ansigt. Hvis lægens datter er for fin til at blive set sammen med os, hvorfor skrider hun så ikke bare?

Erika snerper læberne sammen og slår sig ned så vi sidder i en trekant. Jeg flytter mig ikke for at give mere plads.

En tung regndråbe rammer mig i håret.

„Hvad spiller vi om?“ Erika glatter sin kjole ud.

„Vi spiller bare for sjov.“ Akela lægger an til kast igen.

„Kedeligt.“ Erika åbner munden, dupper sig på læberne og imiterer et gab.

„Hvad vil du gerne spille om?“ Jeg ser direkte på hende.

„Måske skal vi gå ind?“ Akela holder hænderne frem og griber en regndråbe. Så endnu én.

„Noget spændende.“ Erika ignorerer hende. „Taberen skal tjene vinderen resten af dagen. Aftale?“

„Dorothea vil ikke have vi bliver ude i uvejret, Gry.“ Akela rejser sig og gør mine til at ville trække mig op. „Du ved hvordan hun bliver hvis der kommer torden igen, og ...“

„Aftale.“ Mit blik viger ikke fra Erikas. Når hverken Akela eller Dorothea gider fortælle mig hvorfor de er så rædselsslagne for uvejret, er det ikke vigtigt nok til at jeg behøver haste af

sted ved synet af den første regn.

Dråberne falder allerede tættere. Jeg spytter i håndfladen, rækker den frem mod Erika og bliver siddende. Hvis hun vil spille om noget, så lad os spille.

Jeg er god til Terre. Det skal være en fornøjelse at tvære hende ud, især hvis det betyder jeg kan bestemme over hende resten af dagen. Erika spytter også. Vi giver hånd. Spytet splatter varmt og klistret ud mellem os.

Akela trækker ind i ly af skoven. Regnen løber allerede ned over mit ansigt og er på vej gennem tøjet.

„Du starter.“ Erika rynker på næsen som var Akelas brikker gamle osterskorper. Hun skubber dem til side, lægger fire mørkugler ud på græsset og rækker mig den femte.

Jeg spiller første runde og erobrer alle kuglerne fra græsset én ad gangen.

„Så er det runde to,“ erklærer Erika og lægger de fire kugler frem mellem os igen.

„Du snyder.“ Jeg peger på kuglerne som ligger med samme store mellemrum som i første runde. „De skal ligge i par. Ellers kan jeg ikke tage to ad gangen.“

Erika himler med øjnene. „Hvis du har brug for at spille med børneregler.“ Hun trækker på skuldrene og puffer ganske let til kuglerne. Jeg skubber dem selv det sidste stykke.

„Det er de *eneste* regler.“ Jeg ser på Akela for at få opbakning, men hendes ansigt er rettet mod himlen. Hun ser ikke ud til at ænse spillet. Der er stille mellem os længe nok til at jeg kan høre fjern knurren som fra en sulten mave.

Torden.

Jeg spiller anden runde og så tredje.

Kun fjerde runde tilbage.

„Vi skal hjem, Gry. Kom så.“ Akela trækker sjalet op over håret. „Det er farligt hvis det begynder at lyne mens vi krydser lunden. Den er helt flad.“

Jeg rejser mig.

Erika snyder luft ud gennem næsen. „Ha! Hvis man forlader

spillet, har man tabt.“

Når Erika bliver, kan jeg vel også? Måske kommer det ikke engang til at lyne her i området.

„Jeg spiller lige færdig,“ siger jeg. „Så kommer jeg.“

Akela vender sig mod huset, men går ikke. „Kom nu. Vi kan spille bagefter.“

Forstår hun slet ikke hvad det handler om? Erika skal ikke konstant have lov at vinde og få særbehandling.

„Jeg kommer om lidt.“

Akela sender mig et blik så mørkt som tordenskyerne.

Et lysglimt oplyser Erikas ansigt. Hendes smil stivner.

Lynet slår knæk hen over himlen i både den ene og anden retning.

En, to, tre, fire, fem, seks, syv ... Jeg når at tælle til femten inden det buldrer højlydt.

Vores huslærer, Anders, siger at for hver gang vi kan tælle til fem, er lynet en mil væk. Jeg regner på fingrene. Det er slået ned tre mil fra os. Det er stadig langt væk, ikke? Hvor hurtigt flytter et uvejr sig?

Erika piller ved sin fletning. Hendes fingre ryster let. Der skal ikke meget mere til før hun render i ly. Det hiver i mine mundvige, men jeg skubber dem ned på plads.

„Sidste runde, og så er det din tur.“ Jeg lægger de fire kugler parat og kaster den femte.

I én hurtig bevægelse sparker Erika ud og blokerer de fire kugler med foden. Inden jeg når at reagere, lander kastekuglen i græsset.

„Ha! Sikke en skam,“ vrænger hun, samler kuglerne sammen og skal til at gå.

„Men det er jo din tur nu! Hvis man forlader spillet, har man tabt.“

„Hvad siger du?“ Hun sætter hænderne på hofterne og klemmer øjnene sammen mod mig.

Jeg gentager hendes egne ord én gang mere.

„Fint.“ Med adskillige blikke mod himlen pakker hun mar-

mørkuglerne ud igen og skal til at kaste.

Endnu en sprække på himmelhvælvingen tørrer den sidste rest af den selvglade grimasse af hendes fjæs. Hun holder sig for ørerne og skriger. Braget er øredøvende. Så lang tid tager det for et uvejr at flytte sig: én runde Terre og en diskussion med Erika.

„Du er ikke rigtig klog!“ Hun griber spillet, kommer på benene og sætter i løb langs skovkanten.

Endelig.

Jeg puster langsomt ud, men det føles slet ikke som en sejr. Hun kan komme til skade. Ved hun ikke hun skal væk fra træerne når det lyner?

„Vent, Erika! Du må ikke løbe den vej. Kom med hjem til os.“

Hun svarer ikke. Måske kan hun ikke høre mig igennem regnen.

Akela kalder på mig.

„Erika!“ Jeg sætter i løb og springer frem mod hende. En enorm lyssøjle splitter himlen.

En, to, t... Tordenen brager. Jeg lander oven på Erika.

„Det er ikke sjovt mere!“ Nu skriger jeg også.

Hun langer ud efter mig. „Slip mig så, din pukkelryggede, skævmundede tølper!“ Hendes negle rammer mig lige over øjet. Jeg ruller ned fra hende. Hun kæmper sig på benene og forsvinder. Mørket har lagt sig tæt omkring os.

Jeg må indenfor. Nu.

Jeg vælter hen over lunden. Prøver at gøre mig så lille som muligt. Mit hjerte dunder lige så højt som tordenskraldene.

„Gry!“ Akela løber frem fra skyggerne. Hun griber om mig. Trækker mig med ned på hug.

„Du ventede,“ gisper jeg.

„Læg hovedet mellem knæene. Krum dig sammen. Rør kun græsset med hælene.“

Hendes formaninger fortsætter.

Den buldrende himmel overdøver ordene. Det er som det

har været så længe jeg kan huske: mig og hende mod verden der falder ned om ørerne på os.

Regnen trommer mod vores rygge.

Kulden siver gennem det våde tøj og ind i mig. Akelas fingre knuger mine.

Jeg skimter op mod træerne. De er for tæt på, men vi kan ikke risikere løbeturen over det flade stykke til Dorotheas hus.

Lynene må være direkte over os.

Ud af øjenkrogen ser jeg en lysstråle skyde ned i et af de store træer.

Chokbølgen fyger fra skovkanten frem mod os.

Lynet har ramt træet. Rødderne leder det videre langs jorden.

Varm luft skyller os i møde.

Det sitrer i min krop. Hårene rejser sig. Det skarpe lysglimt æder sig hen imod os. Det må være indbildning. Sådan noget kan man ikke se.

Jeg står som forstenet. Om lidt bliver vi ramt. Det er min skyld. Akela forsøgte at overbevise mig om at løbe i ly.

„Nej!“ hylér Akela. Hun knuger mig hårdere.

Jeg skubber hende væk. Hun falder ned i græsset.

Instinktivt går jeg ned på det ene knæ og strækker hænderne frem.

En varm og hvirvlende kugle samler sig i mit bryst. Den deler sig i to og maser sig ned gennem armene, ud i hænderne og får håndfladerne til at snurre.

Jeg gisper.

Hvad sker der?

Regnen stopper brat.

Jeg ser op. En gennemsigtig kuppel skærmer os; en barriere mellem os og uvejret som starter for enden af mine fingerspidser.

Lynet smadrer mod den. Braget forvandler sig til en hvinen i ørerne. Skrigende rosa og grønne farver suser rundt imellem hinanden på kuppelens overflade.

Det rusker i min krop, men barrieren brister ikke. Den ... bremser lynnedslaget.

Med et *slurp* siver energiudladningen ned i jorden. Jeg lader armene falde. Kuplen forsvinder, og regnen vælter igen ned over os.

Min krop skælver. Det føles som om lynet er blevet optaget i mit blod. Alt i mig vibrerer og piler rundt. Jeg hiver efter vejret.

„Hvad ...?“ Jeg kan ikke færdiggøre sætningen. Kan ikke forklare hvad der lige skete, ikke engang sammensætte et spørgsmål der giver mening. Hårene på mine arme stritter.

Regnen vasker røgsøjlen fra det store træ i skovkanten væk. Selv i mørket ser det sortsvedent ud. Fra dets rødder løber et langt, forkullet spor i græsset som stopper foran mig i en halvcirkel.

Dér hvor græsset bliver grønt igen, var kuplen. Det var ikke noget jeg bildte mig ind, den stoppede virkelig lynet. Umuligt ... men det gjorde den altså. Jeg så det. Jeg var midt i det. Jeg ... tror jeg havde noget med det at gøre.

Akela har slået hænderne for munden. Hendes blik flakker mellem det grønsorte skel og mine håndflader. Øjnene er enorme og røde, og jeg tror ikke kun det er regn der glider ned over hendes kinder. Akela er det første menneske jeg kan huske at have kendt, og selv om chokket over lynnedslaget sidder ætset ind i hver bevægelse, mærker jeg at noget samtidig klikker på plads inden i hende. Hun forstår. Hvad er der at forstå?

Jeg lader mig falde på knæ i græsset. Stryger fingrene over det.

Bag mine øjenlåg gentager lynnedslaget sig igen og igen og bliver stoppet af kuplen. Det skarpe lys har afsat dansende

farver hen over mit synsfelt, lidt som dem på den mystiske kuppel.

Det lyner stadig, men ikke direkte over os. Den silende regn fortsætter lige hårdnakket.

Jeg kryber ind i Akelas favn. Hun lægger armene om mig. Vi vugger frem og tilbage. Hendes duft blander sig med den brændte stank der sidder fast i mine næsebor. Vi er her stadig. Vi er ikke kommet noget til.

„Kom,“ siger jeg og sætter kurs mod træet. Jeg bliver nødt til at se efter.

„Hvad skal vi?“ Akela holder mig tilbage og skæver op mod huset. „Jeg synes vi skal gå hjem.“

Jeg vender mig mod hende. „Hvad ved du som jeg ikke ved?“

Hun ser ned i græsset. Hendes kæbeparti spænder. „Hvad så du?“

„Lynet slog ned i træet, blev ledt videre langs jorden og frem til os, men så forsvandt det bare.“

„Hvordan vidste du at det ville fortsætte direkte mod os? Det kunne være løbet i alle retninger.“ Hun rynker panden.

„Jeg så det.“

„Efter det ramte træet, var der intet at se.“

„Hold nu op, du var der jo selv.“ Jeg gnider ansigtet i hænderne. Har det her noget at gøre med hendes og Dorotheas hemmelige snak?

Akela skuer ud over skoven. „Jeg *så* ikke lynet. For mig var det mere en følelse. Jeg *følte* at det slog ned i træet, mærkede hvordan barken eksploderede, og hvordan stammen blev skadet indeni. Det gjorde næsten ondt på mig.“

„Hvad?“ Jeg spærre øjnene op.

„Derefter kunne jeg mærke det i græsset. Som små udladninger af energi over hvert lille græsstrå.“

Vi stirrer på hinanden uden at sige noget. Min puls flintrer af sted i takt med regndråbernes trommen.

Jeg vender mig mod træet. De omkringstående planter er svedne, og barken ser ud til at være sprængt i stykker i plama-

ger, nøjagtig som Akela beskriver. Hvordan kan jeg have noget med det her at gøre?

Jeg klemmer sammen om tindingerne som om jeg fysisk kan vride et svar ud af min hjerne.

„Du gjorde noget med lynet og regnen.“ Akela ser ud til at have problemer med at synke. „Gry, du må ikke fortælle om det her til nogen.“

„Nej nej.“ Jeg ryster på hovedet og hører ikke helt efter. *Jeg* gjorde det her. Lynet ville have ramt os, men det gjorde det ikke på grund af noget *jeg* gjorde.

„Jeg mener det. Hvis nogen hører om det her ... de kunne misforstå det. Hvad har du gang i, Gry, hvorfor smiler du? Det er seriøst.“ Akela slår ud med armene, men jeg kan ikke gøre for det.

Mine mundvige trækker sig helt op på kinderne. Jeg vender mine hænder foran øjnene. Håndflader, håndrygge, håndflader. De ser ud som de plejer. Jeg gnider fingerspidserne der hvor kuplen kom til syne. Der er ingen sodaftryk eller andre tegn på ... noget jeg ikke helt er sikker på.

Hvordan gjorde jeg det? Kan jeg gøre det igen?

„Jeg fik regnen til at stoppe op omkring os,“ mumler jeg.

„Jeg så det,“ siger Akela gennem stramme læber. „Og det er ikke godt. Det er farligt, og ...“ Hun misser mod et eller andet over min højre skulder. Hendes mund former et O. „Nej. Nej, nej, nej,“ hvisker hun og træder baglæns.

Jeg vender mig. Skovkantens skygger og de afsvedne planter der alle står i uvante, skæve positioner, kamouflerer hvad end hun har set.

Dér. En bevægelse. Den kvæler trækningerne i mine smilehuller. Varmen siver ud af mig.

„Erika?“ gisper jeg.

Hun ryster voldsomt.

„Er du kommet noget til?“ Jeg tager mit sjal af og rækker det frem mod hende.

Hun åbner munden og lukker den igen uden at sige den

mindste lyd og ser på sjalet som om det er vævet af tidsler og brændenælder.

„Vi må have hende med tilbage til huset. Dorothea kan lave hende en beroligende te,“ stammer Akela og træder frem ved siden af mig.

„Vig bort!“ skriger Erika og krydser pegefingrene foran sig. Hun retter heksetegnet først mod Akela og så mod mig. „I rører mig ikke. Min far vil ...“

Forsøger hun at true os med sin far? Det er min tur til ikke at kunne få et ord frem. Jeg virrer med hovedet.

„Fald nu ned, Erika, vi ved ikke hvad du fabler om.“ Akela ser sig hastigt til begge sider og hiver Erika på benene. „Jeg ved ikke hvad du tror du så, men det var bare et lyn, og det er der hverken trolddom eller onde kræfter i.“

Erika river sig løs. „Rør mig ikke, sagde jeg!“ Hun vælter baglæns og klamrer sig til det nærmeste træ.

„Hold nu op. Lad os gå tilbage til Dorothea og tale om det.“ Akela rækker hånden frem mod hende.

Erika sender en spytklat gennem luften. Akela træder til siden, men det er umuligt at se noget i mørket. Hun tager sig til kinden og tørrer efter med sjalet.

„Jeg så jer. Jeg hørte jer.“ Erika peger fra Akela til mig.

„Hvad mener du?“ Jeg klemmer øjnene sammen mod hende.

„Da du jagede mig lige før, løb jeg ikke ret langt væk.“

„Jeg jagede dig ikke, jeg ...“

„Jeg ombestemte mig og ville søge tilflugt hos Dorothea. Da jeg vendte rundt, så jeg jer stå sammen lige der hvor lynet slog ned. I gjorde noget så I ikke blev ramt, og så det stoppede med at regne over jer.“

„Du må have set forkert,“ siger Akela koldt. „Lynene har forvænget dit syn.“

„Måske havde du regn i øjnene,“ fnyser jeg.

„Vel havde jeg ej! Jeg tror det var ...“ Hun ser sig til begge sider og hvisker: „Heksekunster.“

Alting inden i mig går i stå. Hvad bilder hun sig ind? Sidste år

brændte de Margrete, en af nabokonerne, for sådan en beskyldning. Dorothea holdt os hjemme, men vinden blæste hendes skrig og stanken af brændt kvinde ind gennem vores vinduer.

„Har du også regn mellem ørerne? Du er jo lige så fordrukken som din far,“ snapper jeg langt om længe.

I et splitsekund står Erika stille. I det næste tager hun et skridt frem og kaster sig over mig.

„Hvad foregår der her?“ Dorotheas spinkle, men bestemte, hænder haler mig og Erika fra hinanden. Akela stabler mig på benene imens det lykkes Dorothea at trække Erika op at stå.

Erika hvæser, men ingen af os svarer. Modvilligt løsner mine fingre grebet om hendes gulerodsftetning. Min krop er øm. Det føles som om skovbunden stadig maser sig ind i min ryg.

Erika river sig løs af Dorotheas greb.

„Erika, vent.“ Dorothea rækker begge håndflader frem mod hende, men Erika bakker uden at ønske hende og slipper ikke Akela og mig af syne. Hun giver sig ikke tid til at rette på sin kjole, fortsætter bare baglæns. Først da hun er næsten helt oppe ved huset, vender hun rundt.

Akela stirrer stift frem for sig. „Det skulle du ikke have gjort, Gry. Du skulle ikke have sagt sådan om hendes far.“

„Men det passer jo. Hvorfor nægter alle at se om bag doktor-titlen ...“ Jeg ryster på hovedet. Det betyder ikke en skid.

Jeg tager mig til øjenbrynet. Der er blod på mine fingre. Rifterne fra Erikas negle svider.

„Skal vi løbe efter hende?“ spørger jeg. Det kan ikke være godt at hun er spurtet tilbage til byen inden vi har forklaret ... ja, forklaret hvad helt nøjagtigt?

Jeg vender mig mod Dorothea. Hun griber mig om skuldrene og holder mig ud fra sig. „Hvordan har I det? Jeg så lynet oppe fra huset.“ Hun giver sig til at undersøge mig.

„Jeg er virkelig træt.“ Blodet dunker stadig helt ud i finger-

spidserne. Mine arme har aldrig føltes så tunge.

Hendes øjne søger mine og venter tålmodigt på at jeg møder hendes blik. Hun nikker en enkelt gang. Så griber hun om Akelas kinder i stedet. „Og I forstår hvad jeg siger?“

„Ja,“ svarer Akela stille. „Lynet ramte os ikke.“

„Er I svimle eller dårlige?“

Jeg ryster på hovedet. „Nej. Men Erika ...“

„Ikke nu. Lad os søge i ly for det her.“ Hun nikker mod himlen, og vi løber hen over lunden og ind i huset. Hun bevæger sig ikke som én hvis knogler er et halvt århundrede gamle.

Bundter af tørrende urter hænger fra loftet og sender deres søde, krydrede dufte ud over stuen. Jeg tager en dyb indånding og lader lugten af hjem trænge ned i lungerne. Ovnens udsender en mur af varme der løsner op i mine spændte muskler.

Akela og jeg krænger det våde tøj af og stiller os helt tæt på gløderne mens Dorothea henter skiftetøj. Selv om det er sent, er det ikke vores natsærke hun kommer med. Vi trækker i tøjet og sætter os foran spisebordet med stolene vendt mod ovnen.

Marie og Else leger på gulvet nedenfor, og her er kun os fem. Normalt får Dorothea besøg af kunder på alle tidspunkter af døgnet, men tordennejret holder dem med småskavanker indendørs. Ingen er dygtigere end Dorothea når det kommer til lægeurter. Slet ikke Erikas far.

„Hvis jeg vil lave en beroligende te til jer, hvilke planter skal jeg så anvende?“ Dorothea purrer op i ovenns gløder. Flammerne blusser op.

„Baldrianrod,“ svarer Akela. „Du skal bruge en lille, strøget skefuld.“ En rødmen er trukket frem i ansigtets porcelæns hvide hud.

Lerkrukken skramler mod hinanden mens Dorothea roder rundt på hylderne.

„Humble er også beroligende, og de er gode i kombination.“ Jeg læner hovedet mod Akelas skulder. „Det er de tørrede frugtknopper man bruger til te.“

Det trækker i Dorotheas ene kind, og selv om hun står med

ryggen til, ved jeg hun smiler. Hun griber vandkedlen der altid bobler over ilden. Vandet pludrer ned over urterne som afgiver en bitter aroma. Dorothea rækker os krusene. Jeg fletter fingrene om det. En tyk, gylden klump ligger på bunden. Hun har fråset og kommet honning i.

„Kom, piger.“ Dorothea bøjer sig frem mod Marie og Else og tager dem med ind i spisekammeret, husets eneste andet rum. Hun lukker døren ind til dem. De er åbenbart ikke gamle nok til at overhøre samtalen.

Jeg retter mig op. Vil Dorothea og Akela endelig indvie mig i hemmeligheden?

„Har du nogen anelse om hvad du har gjort?“ Dorothea tager sig til panden og ser på mig.

„Jamen, Erika spyttede på Akela.“ Ordene ryger ud af mig selv om jeg godt kan høre hvor tamt det lyder.

„Det har intet med sagen at gøre. Hvorfor kom du ikke ind da det trak op? Jeg har sagt til dig hundrede gange at jeg ikke vil have at du er udenfor i den slags vejr. Du har sat jer begge i stor fare.“ Hun gør et kast med hovedet fra mig til Akela så hendes lange, hvide hår danser.

„Men Erika, hun ...“ Jeg blinker. Det var aldrig min mening at bringe nogen af os i fare.

„Sådan nogle som os bider den slags i sig.“ Dorothea giver sig til at hakke krydderurter. Kniven dundrer tungt og hurtigt mod skærebrættet.

„Jeg ville jo bare ...“

„Det ved jeg. Men det har konsekvenser som du ikke har den fjerne anelse om.“

„Så forklar mig det.“ Jeg slår ud med armene.

Dorothea snerper læberne sammen. De kunne lige så godt være fæstnet med sejlgarn.

Hvorfor nægter de at fortælle mig hvad der foregår? Hvorfor skal jeg finde mig i alt fra Erika, bare fordi hendes far er doktor?

Jeg rejser mig brat, kan ikke holde ud at blive siddende. Stolen vælter bagover. Jeg stamper over til alkoven, hopper op

og flår forhænget for.

Dorothea beder Akela gengive nøjagtigt hvad Erika sagde, og hvad hun så.

Akela fortæller. Der bliver stille derude. Et krus bliver løftet og sat i bordet.

„Vi skulle have taget Erika med tilbage til en kop te,“ siger Dorothea langt om længe.

Jeg rynker brynene. Hvad forskel skulle te have gjort?

„Jeg forsøgte at få hende med,“ sukker Akela.

„Jeg frygter at vi får besøg af fogeden i nat.“

Jeg stivner. Er Erika gået til fogeden for at ... nej, vel? Det ville selv Erika ikke gøre. Men hendes ustyrlige rysten og heksetegnet. For en gangs skyld lod hun ikke bare som om for at få opmærksomhed, hun var virkelig bange.

Alkovens lille aftukke er pludselig alt for varmt og klemt. Jeg kommer ud af mit skjul og sætter mig tilbage foran spisebordet med blikket rettet stift mod gulvet.

„Akela, husk hvad vi snakkede om for et par uger siden.“ Dorothea skraber krydderurterne fra skærebrættet ned i gryden ved siden af.

„Tror du virkelig det er nu?“ Akelas stemme knækker over.

Dorothea fanger hendes blik og nikker. „Det var kun et spørgsmål om tid. Det er det altid.“ Hun sætter sig på knæ foran mig. „Hvis fogedens mænd virkelig kommer, må du love mig at du gør som vi siger, Gry.“

Jeg trækker knæene op under hagen og føler mig kold trods ilden.

„Lov mig det.“ Dorotheas stemme har samme skarpe svirp som piskesmæld over en hesteryg. „Uanset hvad der sker, siger du os ikke imod.“ Hun griber mig om kinderne, og hendes øjne flakker mellem mine. „Sig det.“

Jeg ser fra hende til Akela. „Jeg lover det.“

„Vi prøver at tale fogedens mænd til fornuft. Lykkes det ikke, skal I begge tilstå sigtelserne med det samme, så sker der ikke noget.“

„Nej!“ Det giver et sug i maven. Hvis Erika virkelig vil anklage os for trolddom, sender en tilståelse os direkte på bålet.

„Det skal nok gå.“ Akela giver min arm et klem, men hendes mund er en smal streg.

Jeg stirrer på hende. „Har du frivilligt tænkt dig at lade dig brænde levende?“

„Vi skal kun ... lade som om.“ Hendes skulder skælver let mod min. Hun er skrækslagen.

Jeg tager mig til panden. „Hvad betyder det? Det kan godt være at jeg ikke er voksen endnu, men jeg er heller ikke en lille unge.“

„Vi kan ikke forklare dig alting nu, Gry.“ Dorothea stryger mig over håret. „Men I skal ikke dø på bålet. I bliver måske dømt, men vi har en plan.“

Jeg skubber hendes hånd væk. „Hvordan kan du bede os om at tilstå? Hvordan kan du overhovedet vide at fogeden kommer? Måske er Erika bare løbet hjem i seng.“

Dorothea tager en dyb indånding. „Fra det øjeblik jeg fandt jer i børnehuset, vidste jeg det. I er ikke tilfældige børn. Ingen af os er udset til lette liv, er jeg bange for, men jeg gør hvad jeg kan for at give jer det bedst mulige.“

„Hvad?“ Jeg rynker på næsen.

„Jeg har altid vidst at denne dag ville komme for nogle af jer, bare ikke på hvilken måde. Jeg har indviet Akela i ting som du også snart skal indvies i, men tiden er ikke inde. Nu må vi forberede jeres afrejse.“

Vores afrejse? Jeg griber hårdt om stolesædet. „Hvorfor skal vi indrømme noget? Vi kunne få en retssag.“ Min hals snører sig sammen. „Jeg er ikke nogen heks!“

„Dorothea siger at retssagerne er de værste. Man bliver mishandlet til man tilstår.“ Akela vrider fingrene i skødet.

„Så vi giver bare op?“ Mine øjne brænder.

„Du kender ikke hele sandheden, og det må være forfærdeligt.“ Akela sukker og lægger hånden over hjertet. „Men har jeg nogensinde løjet for dig?“

Jeg ryster på hovedet.

„Det gør jeg heller ikke nu. Jeg er overbevist om at vi alle tre skal mødes igen.“

„Lover du det?“ råber jeg og ser op mod loftet så tårerne ikke flyder over.

„Jeg kan jo ikke vide hvad der vil ske, Grysling. Men det er selvfølgelig ikke planen at hverken du eller jeg rent faktisk skal ...“ Hun gestikulerer mod ovnens flammer.

Mine muskler spænder i hele kroppen til jeg føler mig som en streng der er ved at knække. Hvor skal jeg gøre af mig selv?

„Vil I ikke godt fortælle mig hvad der er ved at ske?“ spørger jeg stille.

„Tiden er ikke inde endnu. Jo længere vi kan udsætte det, jo bedre.“ Dorothea læner sig frem og stryger mit hår om bag øret.

„Men hvorfor? Hvad forskel gør det om jeg ved det?“

„Vi hører ikke til her. Det forsøger universet at rette op på. Jo bedre du kan passe ind, jo mere sikker er du. Jeg lover at du nok skal få en forklaring på alting, men ikke nu. Vi har ikke tid.“ Dorothea ser på mit ene ben der kører op og ned som et stempel. „Gå ud og få jer lidt frisk luft. Hold øje med huset fra skovkanten, men vis jer ikke før jeg kalder. Jeg vil gerne tale med fogeden alene, og det er bedst I ikke er her til at opildne Erika.“

Akela lægger sin hånd på mit ben. Hun knuger mit lår og møder mit blik. „Jeg er hos dig, og det bliver jeg ved med.“

Jeg er våd og kold helt ind i hjertet. Mine ben styrter hen over knolde og rødder, under grene og gennem buskadser. Akelas fingre er vævet sammen med mine som har vi knyttet knuder på dem.

„Vi bliver nødt til snart at gøre holdt,“ puster hun og sætter farten ned. „Dorothea kan ikke råbe os op helt herude. Hun bad os holde øje fra skovkanten.“

Akela ser sig omkring, som går det først op for hende nu hvor langt væk vi er løbet. Måske var hendes følelser også som et stempel der tvang benene af sted.

Jeg trækker hende lidt længere, er ikke klar til at standse. Vi har ikke lagt nok afstand til truslen om fogedens mænd.

„Kan vi ikke bare fortsætte?“

„Det er ikke en løsning på noget som helst.“ Akela ryster på hovedet. „Du lovede også Dorothea.“

Man skal holde det man lover.

Især det man lover Dorothea.

Til sidst stopper jeg i en lysning hvor træerne er mindre og færre, og små blomster i gul og lilla ligger som et vådt tæppe. Edderkoppespind overtrækker flere af trækroneerne med fint-hæklede blondeduge.

Den silende regn ødelægger dem ikke, men sætter sig som glasperler.

„Her er så smukt.“ Akela vender sig rundt i lysningen og smiler trist, som om det er hendes sidste møde med en gammel ven.

Mine fingre strejfer forsigtigt blomsternes blade. Det kilder i maven og snurrer i huden. Stedet her føles ... magisk. Som i Dorotheas eventyr.

Noget ved lysningen holder også kulden og uhyggen borte. Begge dele burde være her, men jeg føler det ikke. Det er lettere at trække vejret igen.

Akela trækker kastanjen frem som hun fik af Anders i fødselsdagsgave. Han fik den foræret af husmanden på en af herregårdene hvor han underviser, hvis skibe netop er hjemvendt fra fjerne lande hvor kastanjetræerne gror.

Hun bøjer sig frem og lægger den fra sig i bevoksningen. „Hvis det virkelig er et slags frø, skal det have lov til at leve videre herude.“

Der er noget ved hendes tone og den måde hun tager sig til struben på. Som om hun ikke regner med at vende tilbage hertil.

Nogensinde.

Jeg samler kastanjen op, tager den med over til et ensomt træ og giver mig til at grave i jorden med hænderne. Mudderet trykker sig op under neglene.

„Hvad laver du?“ spørger Akela.

Jeg stryger en hårløk væk fra ansigtet.

Jorden afsætter en klistret streg på kinden. Jeg graver videre.

De siger at alting nok skal gå, men hver gang jeg tænker på blåets flammer, bliver hullet i min mave større og større, og Akela opfører sig mærkeligt.

Tænk hvis vi aldrig kommer tilbage. Vi bliver nødt til at efterlade et tegn på at vi har fandtes i verden. Gid mine forældre havde et mindesmærke, et sted der fortalte hvem de var. Måske forvilder Marie og Else sig herud en dag og finder et fuldvoksnet kastanjetræ.

Jeg holder kastanjen frem over hullet.

Bør jeg sige noget? Vi har været til mange begravelser hvor folk tager afsked.

Der var koppeepidemien sidste år, og Dorothea kender de fleste familier i byen. Præsten plejer at tale til Gud, men ham har jeg ikke noget forhold til andet end den udenadslære Dorothea har terpet med os i tilfælde af at nogen skulle spørge: De ti bud, trosbekendelsen og Fadervor.

„For min søster, Akela,“ siger jeg næsten lydløst og kigger intenst på kastanjen. „Fordi hun har gjort verden til et bedre sted. Uanset hvad der sker, er jeg taknemmelig for at have haft hende ved min side.“

Kastevinde griber trætoppene og tvinger dem i bevægelse. Skoven knager.

Jeg er stadig ikke bange. Det er som om min krop ikke længere kender følelsen.

„Jeg er virkelig ked af det, Akela.“ Jeg hvisker så kun kastanjen kan høre det. „Det er min skyld det hele. Jeg skulle have været bedre til at ignorere Erika. Det var kun fordi det føltes så uretfærdigt. Jeg er så træt af at vi altid er mindre værd end alle andre, men hvis jeg bare havde gjort som du sagde ... Tilgiv mig.“

Jeg lægger kastanjen ned i hullet og griber ud efter den lille vold af opgravet jord.

„Vent.“ Akela falder på knæ ved siden af mig. „Du skal også efterlade noget. Hvad som helst,“ tilføjer hun da jeg ser ned ad mig selv.

Jeg mærker efter i lommerne. Et par poser med urter i den ene, en klud, et fingerbøl og en lille sten i den anden. Mine fingre lukker sig om stenen. Det er en bjergkrystal som jeg syntes var pæn.

Akela tager den, holder den op til munden og hvisker noget.

„Det her sted kommer ikke til at glemme os,“ siger hun og ved hvad jeg tænker. Hun slipper stenen hen over hullet som allerede er ved at blive fyldt med mudder, og skubber jord nedover.

Her dufter af morgengrød og citronmelisse.

Dorothea må have forberedt det som var det en helt almin-

delig morgen. Grøden virker mod melankoli og ...

Det er langt fra en almindelig morgen.

Fogeden og hans store, bevæbnede mænd fylder stuen. Imellem dem står Erika med sin mor. Erika er midt i sin gengivelse af hvad der skete i går aftes, men med tilføjelsen at vi forsøgte at skræmme hende med vores djævelske kræfter, og at hvis det var lykkedes os at lokke hende til at blive, havde hun stået der hvor lynet slog ned.

Jeg forsøger at væde læberne, men tungen er alt for tør. Sådan var det ikke. Jeg bad hende blive så hun *ikke* skulle komme til skade.

Jeg skæver til Dorothea. Hun gør et enkelt ryst på hovedet. Det er ikke lykkedes hende at tale dem til fornuft som hun kaldte det.

Jeg spænder i mavemusklerne.

Det her sker ikke. Det sker ikke! Hvis bare Erika ikke var dukket op mens vi spillede i går, havde alting stadig været normalt. Hvis uvejret ikke var startet. Hvis jeg havde lyttet til Akela og var gået med indenfor.

Hvis, hvis, hvis.

„Mine herrer, I ved hvor hurtigt et lyn slår ned.“ Dorothea ser rundt på mændene. „Langt færre ville komme til skade hvis man kunne nå at opfatte så mange detaljer som den unge frøken påstår.“

Erika skubber underlæben frem og ser op på fogeden. „Bag efter angreb de mig. De sprang på mig og fornærmede min far, sikkert fordi han er en kirkens mand. Se selv.“ Hun løsner sjalet, trækker ud i kraven og viser et bidemærke på skulderen og rifter på armene.

Jeg knytter næverne. Det var hende selv der begyndte. Og Akela gjorde ingenting.

Dorothea griber fat i Erikas arm og ser skaderne an. „For mig ligner det resultatet af en ganske almindelig slåskamp mellem uopdragne børn. Ikke heksekunst.“

Fogeden fremsætter en anklage fra Erikas far om at nog-

le af medikamenterne han har set Akela og mig anvende, er trolddom. Han har sikkert set sit snit til at rydde os af vejen og svække Dorothea, den eneste der kan udfordre hans status og forældede behandlingsmetoder.

Tørheden spreder sig fra min mund og langt ned i halsen. Det gør ondt at synke. Mit hoved føles let. Det kan ikke være virkeligt, det her.

Jeg gnider ansigtet i hænderne. Det er vores ord mod doktorens families.

Vi har tabt på forhånd. Det er tydeligt at høre at de allerede har diskuteret det.

Dorothea træder frem så Akela og jeg står halvt i skjul bag hende.

Om de siger mere, ved jeg ikke. Det næste jeg opfatter er mændene der griber mig og Akela, og fogedens ord: „Gry og Akela Dorotheadatter. I er begge anklaget for trolddomskunster og hekseri og for at indgå en pagt med Djævlen selv. Straffen herfor er døden.“

„Christoffer.“ Dorothea ser fogeden dybt i øjnene. „Du kender os. Du ved jeg oplærer mine piger i lægekunsten. De kommer fra et godt og trygt hjem ...“

„Dorothea, du er uskyldig i det her.“ Han lægger en hånd på hendes skulder. „Det er Djævlens værk. Har han først besat dem, kan alle gode gerninger i verden intet hamle op. Jeg forstår din fortvivelse. Vi kan kun håbe bålet ild vil rense deres sjæle.“

Gulvet sætter i bevægelse under mig.

Min mave kramper sammen, og galde vælder op i munden. Jeg synker hårdt.

Bålet ild. De vil virkelig brænde os. Jeg skæver mod ovnen. Forestiller mig flammerne slikke op og ned ad min hud. At jeg er bundet fast og ikke kan slippe bort. Jeg kaster mig i favnen på Dorothea.

„Du må ikke,“ skriger jeg. „Du må ikke lade dem tage os.“

Dorothea puffer mig ud fra sig og giver mine skuldre et klem.

„Du kan godt klare det her, Gry,“ hvisker hun. „Det er snart overstået.“

„Nej, det kan jeg virkelig ikke,“ piber jeg.

„Hør!“ Hun rusker mig. „Du lovede at gøre som du fik besked på.“

Jeg knuger mig selv. Hvad er det Dorothea og Akela har for?

En mand med arret ansigt kaster mig ud ad mit vinduesløse kælder-kammer.

Benene knækker sammen under mig, og jeg kan ikke tage fra med mine sammenbundne hænder. Jeg vælter ind i væggen udenfor.

Akela kommer flyvende fra kammeret ved siden af. Vores blikke mødes. Huden under hendes øjne er mørk og indsunken.

„Hvis det står til Dorothea, skal vi ikke dø i dag,“ hvisker hun. Hendes stemme er så rusten at det tager mig adskillige hjerteslag at tyde ordene.

Det svier i tårekanalerne.

Jeg nikker febrilsk og rækker ud efter hende, men den arrede mand griber min hage og tvinger mig med sig. Han propper et surt klæde i munden på mig og binder det stramt om min nakke.

Jeg forsøger at holde tungen fra stoffet, men det er umuligt. Den tørre, beske vin de gav os til morgen, vender sig i maven, og et støn undslipper mig.

Fogedens mænd slæber os af sted op ad trappen og ud på torvet.

Jeg misser mod det skarpe dagslys. Min krop føles fastlåst og sammenkrøllet efter seks døgn på det hårde stengulv.

Lugten af brændt træ ligger allerede over byen, og sommerbrisen fører grå askeflager med sig. Luften er lummer.

Min kjole er klam og beskidt og klæber til ryggen.

Folk har stuvet sig sammen på torvet.

Længere fremme slikker orange ildtunger allerede grådigt over deres hoveder.

Mit indre krymper sig. Jeg vil standse, men mændene sagtnet ikke farten. Mit blik søger efter Dorothea, Anders og andre venlige ansigter, men forsamlingen er for stor.

Bålet er bygget ved siden af skafottet. Mændene smider os op ad trappen til platformen. Jeg hamrer ind i gelænderet inden jeg bliver grebet af en jernnæve. De bakser os hen over trægulvet og ind på midten af skafottet.

Akela er så tæt på at hvis jeg kunne bevæge min arm bare en smule, kunne jeg række ud og røre ved hende. En dunkende bevægelse ved hendes ene tinding afslører at hun er anspændt, ellers lykkes det hende at stå nogenlunde rank.

Hendes øjne er som frosne søer. Farlige og kolde. De lyser op i ansigtets skidt.

Folkene midt for skafottet undviger dem.

På ny ser jeg mig om efter Dorothea. Hvornår dukker hun op og forhindrer det modbydelige i at ske? Måske har hun brugt Anders' indflydelsesrige kontakter? Men Anders er heller ikke at se. De skjuler sig nok.

„Vi er samlet her i dag for at udslette det onde som har spredt sine skygger over Aalborg by alt for længe.“

Jeg læner mig fremad. En mand i en simpel sort dragt med hvid krave og et tungtudeende kors om halsen står på den anden side af Akela. Præsten.

„Gennem årene har vi mistet mange af vores elskede til sygdomme og ulykker. Det har alt sammen været Djævlens værk, og denne gang har to af vores egne inviteret ham indenfor.“ Han gestikulerer mod os.

Jeg forsøger at gøre mit blik lige så brændende som flammerne bag os. Hvor vover han at give os skylden for sygdomme og nød. Hvor mange af de folk der er samlet her, har vi ikke hjulpet Dorothea med at helbrede?

„Akela og Gry Dorotheadatter skal i dag bøde for deres pagt med Djævlen. Må Gud, vor Fader, se på dem med milde øjne når ildens rensende tunger har gjort deres arbejde.“

Mængden bryder ud i jubel.

En smerte så skarp som et knivsblad vrister sig ind mellem ribbenene.

Jeg snapper efter vejret. Vi er vokset op sammen med de her mennesker.

„Senest har deres heksekunster bragt vores egen doktors familie i fare.“ Præsten rækker armen ud mod en lille gruppe der står til højre for skafottet.

Erika, hendes bror og forældre.

„En kilde bevidner at heksene kan kontrollere selv himlen med deres mørke magi. Jeg er overbevist om at fra i dag vil uvejret der har hersket, ophøre.“ Han spytter, og flere af tilskuerne følger hans eksempel.

Jeg skuler over mod Erika. Hun bider negle. Røgen må stikke hende i øjnene, for de er blanke. Vinden går ellers ikke i hendes retning.

Endelig får jeg øje på Anders. Han står lidt fra doktorfamilien og hiver sig i fipskægget.

Jeg misser mod folkene omkring ham. Er de soldater? Vil de redde os ned herfra med magt?

De udveksler hverken ord eller blikke, og han ser ikke ud til at kende nogen af dem. Anders står bare stiv og tavs og gør korsets tegn foran sig.

Manden med det arrede ansigt har fragtet to stiger op på skafottet. De presser Akela ind mod den ene mens præsten binder hende fast. Det opildner menneskemængden. Deres messen vokser sig højere. „Hekse, hekse, hekse!“

Nogle sætter hænderne for munden, andre hæver knyttede næver i vejret. „Kættene!“

Mændene binder også mig til en stige. Trinene maser mig i ryggen. Mine fødder og hænder er bundet så stramt at rebet skærer sig ind i huden. Jeg kan kun bevæge mit hoved.

Dorothea er stadig ingen steder at se.

Hvor er hun?

De arrede mænd løfter Akelas stige op. Hun vrider sig. Lukker øjnene.

Mit indre forvandler sig til en hård, tung sten.

Hun må ikke lukke øjnene.

„Akela!“ Det bliver kun en svag hvisken. Hun må ikke lukke mig ude. Hun lovede at blive hos mig.

Mændene bærer os hen mod flammerne og sætter stigerne lige foran bålet. Præsten stikker høbundter ind mellem os og stigerne.

„Mggh,“ udbryder jeg gennem mundkluden.

Har ingen tænkt sig at gøre noget?

Dér står Dorothea, lige mellem bålet og skafottet. Hendes blik er rettet mod himlen. Hvister hun? *Beder* hun? Hun tror jo ikke på Gud.

Stenen i min mave bliver tungere. Hun har opgivet os.

Præsten nikker til mændene. De smider stigen med Akela ind i bålet. Ilden hvæser, og gløderne står op omkring hende. Flammerne angriber.

Jeg skriger, men kluden stjæler lyden.

Det giver et ryk i min egen stige. Skafottet forsvinder under mig.

Det lysende flammehav flyver mig i møde. Jeg lander midt i det.

Heden fyger ind over mig. Luften er kvælende varm. Jeg hoster. Varmen svier i øjnene, næsen, lungerne, huden.

Akela åbner øjnene, retter blikket mod mig. Åren ved hendes tinding dunker ikke længere. Hun smiler vagt. Ilden gør ikke helt så ondt som jeg havde troet. Måske er det vinen. Eller også er vi i chok.

Flammerne får huden til at stramme. De opsluger Akelas skikkelse, forvandler hende til en tavs, mørk silhuet.

Jeg klemmer øjnene i.

„Du lovede at blive sammen med mig!“ råber jeg ind i klu-

den, men er allerede alene tilbage.

Et højt brøl gennemborer ildens dundren. Det vibrerer helt ind i sjælen.

Jeg tvinger mit ene øje på klem.

En mørk kile flænger skoven af flammer.

Jeg spjætter. Den ligner en ujævn blækstreg.

Jeg misser med øjet. At stirre så intenst ind i flammerne føles som at se på solen.

Sveden pibler ned over min pande, ned over næsen, kinderne, hagen.

Længere nede kan jeg intet mærke.

Alt er bare hedt. Stregen bliver hængende frit i luften. Udvider sig.

Det blæser op.

En malstrøm af flammer, gløder og aske hvirvler rundt og ind i det sorte.

Jeg vender ansigtet væk. Holder vejret.

Sprækken bliver større. Den trækker i mit hår og skørter som en voldsom understrøm.

Stigens reb slipper grebet i mig.

Jeg bliver slynget ind i det sorte.

Vil du læse videre?

Scan QR-koden og få 15% rabat på
Sprækken til Luscuro #1: Elementprøven.
Kun på Tellerup.com

